

De dag dat de mist optrok met [reizen naar Vietnam](#)

In het vorige deel: Het zusje van Chi was erg ziek en Chi maakte zich grote zorgen. Op een morgen ontmoette hij bij het meer een schildpad. De schildpad was bereid Chi en zijn zusje te helpen, maar verwachtte daarvoor wel een tegenprestatie. Chi moest twee meren met elkaar verbinden, zodat de schildpad en zijn gezelschap na lange tijd weer verenigd konden worden.

Chi roeide met krachtige halen. Hij keek achterom. Gelukkig had niemand hem zien vertrekken. Het dorp was al in de mist verdwenen. In het bootje lagen een schop en wat proviand. Hij had stiekem rijstcrackers en een tros bananen meegenomen van huis.

Het was stil op het meer. Het enige dat Chi hoorde was het geluid van zijn riemen in het water. Hij kon nu geen van de oevers meer zien, maar dat maakte niet uit. Chi roeide vaak op het meer en wist precies waar hij moest zijn.

Na een half uur roeien doemde uit de mist de oever van het meer op. Chi liet de boot naar de kant drijven en klom aan wal. Vanaf daar kon hij het andere meer zien. Het was niet ver weg. Met grote passen liep hij van de ene naar de andere oever, zo recht mogelijk tussen de bomen door.

Vijf passen. Het zou veel werk zijn, maar Chi wist zeker dat dit de beste plaats was. Hij haalde de schop uit het bootje en ging aan het werk. De grond was hard, veel harder dan de akkers die hij gewend was te ploegen voor zijn oom. Het was bovendien niet alleen aarde, maar er zaten ook veel wortels in. Soms moest hij zijn mes gebruiken om er doorheen te komen.

Af en toe stopte Chi. Dan leunde hij op de schop en at hij een banaan of een cracker. Een moment twijfelde hij. Toen hij vertrok had hij besloten dat hij geen hulp zou vragen. Het leek een logische keuze. De schildpad had beloofd hem te helpen, als hij de schildpad hielp. Als er iemand anders bij kwam, dan zou dat het evenwicht verstoren.

Maar nu wist Chi het niet meer zo zeker. Zou hij de klus in zijn eentje wel klaren? Wat als het wel lukte, maar niet op tijd? Des te meer reden om door te werken en niet te twijfelen, bedacht Chi. Hij was degene die zijn zusje kon helpen, en misschien wel de enige.

Chi dacht nog maar aan één ding en dat was graven. Schep na schep, wortel na wortel. Zijn handen gingen als eerste pijn doen, daarna zijn rug en daarna zijn hele lichaam. Na een tijdje voelde hij het niet meer. De nacht viel en Chi werkte op de tast. Een nieuwe dag begon en hij merkte het amper.

Toen begon het met regenen. Chi lachte. De regen maakte de grond zachter en deed het water stijgen. Het zat hem mee. Chi raakte bedekt met modder tot hij het verschil tussen zijn benen en de grond niet meer zag. Hij bleef graven. Het bleef regenen.

Het regende zo hard dat Chi eerst niet doorhad dat het water steeg. Na een tijdje spoelde het water de modder weg en keek Chi verwaasd op. Water stroomde langs zijn enkels. De stroom kreeg steeds meer kracht. Hij was bij het andere meer! Verheugd keek Chi toe hoe het stromende water zijn werk afmaakte. Het hoogteverschil tussen de meren was minimaal, maar genoeg om een enorme hoeveelheid water in beweging te brengen. Meer en meer modder werd weggespoeld.

Chi rende heen en weer tussen het ene meer en het andere. De doorgang was nu zeker groot genoeg voor een schildpad en bleef groeien. De schildpadden zouden vast snel komen. Chi wachtte, maar de schildpad kwam niet.

Hij riep de schildpad, maar er kwam geen reactie. Chi begon zich zorgen te maken. Zenuwachtig ijsbeerde hij over de oever van zijn nieuwe kanaal heen en weer. Toen bedacht hij wat het probleem was.

Natuurlijk, hij had allemaal modder het meer in laten spoelen. Daar kon de schildpad niet doorheen zwemmen. Hij wachtte vast aan de andere oever, waar ze elkaar eerder hadden ontmoet. Chi sprong in zijn boot en begon te roeien. De stroming zette zijn halen kracht bij.

Al snel was Chi aan de overkant. Vol verwachting stond hij op de platte steen aan de oever. De mist was dunner en Chi kon een heel eind het meer op kijken. Maar er was geen spoor van de schildpad te bekennen.

‘Schildpad!’ riep Chi. En nog harder: ‘Schildpad!’

Chi wachtte. Er kwam niemand. Zweet prikte in Chi’s nek. Zijn handen trilden. Had hij zich vergist? Was de schildpad een illusie geweest? Had hij gedroomd? Of was de schildpad wel echt en had hij Chi voor de gek gehouden? Misschien was het helemaal geen magische, maar alleen een pratende schildpad geweest. Een liegende, bedriegende, pratende schildpad. Waar was het nare beest?

Chi dacht aan zijn zusje. Hij bedacht hoe lang hij haar in de steek had gelaten. Hoe lang was hij eigenlijk weg geweest? Hij had geen idee. En waarvoor? Het allerlaatste beetje energie dat Chi nog had droop weg. Moedeloos zakte hij op de steen in elkaar.

Chi huilde onbedaarlijk. Wat was hij stom geweest. Hij sloeg hij handen voor zijn gezicht. Zoute tranen prikten in de blaren op zijn handen. De tranen liepen langs zijn armen en drupten van zijn ellebogen. Op de steen waarop hij zat spatten ze uiteen. Chi huilde zo veel dat plasje ontstond op de steen. Langzaam zette het plasje zich in beweging. In een klein stroompje liep het van de steen af. Daar mengde het zich met het water van het meer.

‘Stil maar, jongen.’

Chi keek verbaasd op. Voor hem, in het water, zwom de schildpad.

‘U bent er toch,’ bracht Chi moeizaam uit.

‘Natuurlijk, ik ben een eerbaar wezen,’ zei de schildpad met een frons. ‘Nu moet je mijn instructies strikt opvolgen. Breek een klein stukje van mijn schild, een schilfertje is voldoende. Kook het schilfertje met wat thee minimaal een half uur. Zeef de thee en geef hem daarna aan je zusje. Ze zal snel beter worden.’

Chi keek de schildpad met grote ogen aan. Toen boog hij voorover en brak heel voorzichtig een piepklein stukje van zijn schild. De schildpad zei: ‘Goed, en nu gauw naar huis. Voor het te laat is!’

Dat liet Chi zich geen twee maal zeggen. Hij draaide zich om en zette het op een lopen. De dorpelingen die hij passeerde keken hem verbaasd na. Wie was dat modderige schepsel dat zo hard voorbij kwam rennen?

Bovenaan de trap naar zijn huis bleef Chi staan. Binnen hoorde hij zijn moeder snikken. Hij haalde oppervlakkig adem. Hij zou toch niet te laat zijn? Voorzichtig stapte hij naar binnen, bang voor wat hij aan zou treffen.

Een plank kraakte onder zijn gewicht. De moeder van Chi draaide zich om naar het geluid. Haar ogen werden groot. Ze deed een stap achteruit. ‘Mama?’ zei Chi.

'Chi!' riep zijn moeder uit. 'Ik dacht even dat de dood op mijn drempel stond. Ik had je niet herkend. Je zit van top tot teen onder de modder! Wat is er gebeurd?'

'Waarom huilde je, mama?' vroeg Chi. Hij verwachtte het ergste.

'Mijn dochter ziek, en daarna ook mijn zoon verdwenen. Als Phuong zou sterven, dan zou ik kinderloos zijn. Ik ben zo blij dat jij in ieder geval weer terug bent. Waar ben je geweest? En hoe kom je zo vies? Je vader heeft je overal gezocht, hij is nog steeds aan het zoeken!'

'Ik heb een medicijn voor Phuong, mama. Ik heb het gekregen van de schildpad. De rest vertel ik later wel. We moeten nu snel thee zetten.'

De moeder twijfelde geen seconde aan haar zoon en de twee gingen aan het werk. Ze kookten water met thee. Voor de zekerheid deed Chi's moeder er extra kruiden bij. Chi liet het stukje van de schild in het drankje vallen. Ze wachtten een half uur en filterden de thee daarna zorgvuldig. In kleine beetjes gaven ze het aan Phuong. Bij elke slok leek het kleine meisje zich beter te voelen. Gulzig dronk ze alle thee op. Daarna keek ze hen met haar grote, bruine ogen aan. Ze vroeg: 'Waarom kijk je zo bezorgd, mama? En hoe kom je zo vies, Chi?'

Op dat moment kwam de vader zijn huis binnen. Hij keek verbaasd van zijn vrouw, naar zijn verloren gewaande zoon, die onder de modder zat, naar zijn op wonderlijke wijze genezen dochter en weer naar zijn vrouw.

'Wat is hier gebeurd?' mompelde de vader verbaasd.

Chi vertelde het hele verhaal aan zijn familie. Over zijn ontmoeting met de schildpad, het probleem met de meren, over hoe hij ze had verbonden, en hoe de schildpad hem een schilfertje van zijn schild had gegeven. Toen hij aan het einde van zijn verhaal was, bedacht hij dat hij was vergeten de schildpad te bedanken.

Chi liet zijn ouders bij zijn zusje en rende weer naar het plekje bij het meer. Hij keek vol verbazing over het water uit. Nog nooit had hij de lucht boven het meer zo helder gezien. De mist was opgetrokken. Hij zag zelfs de plek waar hij de meren met elkaar verbonden had.

'Bedankt!' schreeuwde Chi over het water. Een echo beantwoorde hem. Chi lachte. Hij wist zeker dat hij zojuist, niet ver van de verbinding tussen de meren, niet één, maar twee schildpadden had zien zwemmen.

Chi en zijn zusje zijn vele jaren geleden als oude en gelukkige mensen gestorven, maar het werk van Chi is nog steeds zichtbaar. In het noorden van Vietnam ligt een nationaal park genaamd Ba Be, ofwel: Drie Meren. Het is er nog steeds vaak mistig. Lokale vissers beweren echter op heldere dagen wel eens twee schildpadden te zien zwemmen, precies daar waar Chi gegraven heeft.

Bron: www.dulichso.com